

loner, der modtog Rekrutter, kun var 1 Kompagni, der fik fuldt Mandskab, nemlig 220 Mand, medens det andet Kompagni maatte nøjes med en langt mindre Styrke, og den blev i det væsentlige anvendt i Stedet for til Uddannelse til Arbejde paa Munderingskamrene, til Fællesforplejningskøkkenerne, til Ordonnanstjeneste og til alt, hvad der ellers for største Delen udføres af Arbejdstropper. For Arbejdstropperens Vedkommende er der ikke i Hærloven nævnt noget Tal for, hvor mange der aarlig skal indkaldes. I Hærlovens § 10 staar der udtrykkeligt, at med Hensyn til Arbejdstropperne indkaldes der efter Behov. Jeg mener ikke, det er forsvarligt at indkalde saa faa til Fodfolksbataillonerne, at de to Kompagnier, der skal have Rekrutter til Uddannelse, ikke faar det nødvendige Materiale til at kunne uddanne Rekrutterne ens baade ved første og andet Kompagni, saa at de kan faa en ligelig Uddannelse. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaa, at der indkaldes nogle Hundrede Arbejdstropper, der skal foretage det Arbejde, som ligger udenfor den militære Uddannelse, saaledes at de Tropper, der indkaldes, 220 pr. Kompagni, kan faa den Uddannelse, de bør have. Det er min Opfattelse, at naar man indkalder Soldater til Uddannelse ved Fodfolksregimenter, skal de være ligestillede, og saa skal de Kompagnier, der uddannes, være saaledes stillede, at de kan faa en fyldig Uddannelse. Dette gør, at Besparselsen i Aar ikke bliver saa stor som i Fjor. I Fjor sparede man ca. 2½ Mill., men Besparselsen i Aar vil dog andrage ca. 2 Mill. trods den forøgede Indkaldelse, der her foreslaas. Det er altsaa en virkelig positiv Besparelse, hvorom der her er Tale. Derfor anbefaler jeg Lovforslaget til Tingets Velvillie, saaledes som det her foreligger.

Ordføreren for det radikale Parti mente, at det ikke var at vise Tillid til Sønderjylland, naar man sendte Soldater derned. Jeg maa nu sige, at jeg synes, Forholdet ligger saaledes, at Sønderjyderne under de vanskelige Forhold, de har, med et Naboland, hvor der er saa megen Uro og Gæring, og idet der ogsaa i selve de sønderjydske Landsdele har vist sig Optræk til Tumulter, skal kunne have den Tillid til os her i Danmark, at vi vil sørge for, at der er et Kontingent af Soldater til Stede, som kan staa til Politiets Raadighed til at overvaage Ro og Orden. Det er Hensigten, og da de civile Myndigheder dernede har den samme Opfattelse, og da Flertallet af de tingvalgte Medlemmer fra Sønderjylland har givet Tanken sin Tilslutning,

anbefaler jeg Forslaget til Vedtagelse. At lægge en Rekrutbataillon derned er jo en Umulighed af den simple Grund, at vor nuværende Hærordning er baseret paa, at man om Sommeren indkalder de fleste Tropper til Uddannelse, medens man om Vinteren har et mindre Hold fordelt paa de forskellige Landsdele, hvor der er Garnisoner. Der vilde ikke være tilstrækkeligt til at sende derned, naar Uddannelsen herhjemme i Garnisonerne skulde passes. Her maa vi vente, til vi faar en ny Hærordning. Naar den kommer, ved vi ikke, men vi har jo en Kommission, og saa længe den sidder, skal den have Ro til at arbejde paa den Sag. Jeg venter og haaber, at det ikke skal vare for længe, inden der kommer et Resultat af denne Kommissions Arbejde, og saa er det Tiden at tage under Overvejelse en ligelig Indkaldelse til de forskellige Landsdele og Muligheden af eventuelt at lægge Rekrutbatailloner ogsaa i de sønderjydske Landsdele.

Efter at have gjort disse almindelige Bemærkninger vedrørende selve Lovforslaget skal jeg gaa over til at svare paa de Udtalelser, der blev rettet til mig af det ærede 20de tingvalgte

Formanden: Det er det 10de tingvalgte Landstingsmedlem.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Undskyld, jeg er ikke stiv i Tiltaleformerne her, vi benytter jo en anden Tiltaleform i Folketinget, og jeg takker Formanden for hans Rettelse. Det er altsaa det ærede 10de tingvalgte Landstingsmedlem (Harald Jensen), hvis Udtalelser jeg skal knytte nogle Bemærkninger til.

Det ærede Medlem fandt ikke Resultatet af Forhandlingerne i Folketinget i Gaar fyldestgørende og har derfor ønsket Sagen taget op paa ny. Jeg har selvfølgelig ikke noget imod, at det ærede Medlem har draget denne Sag frem. Jeg gør da først opmærksom paa, at det er Bladet „Social-Demokraten“, der har rejst Bevægelsen om denne Mand, Soldat Nr. 266, Ludvig Jørgensen, som nu er afgaaet ved Døden. Den Bevægelse, der saaledes har fundet Udtryk igennem „Social-Demokraten“, maa jeg nu antage for at være i høj Grad politisk præget, men det gælder jo ikke alene i dette enkelte Tilfælde, det samme har jeg bemærket i saa mange andre Tilfælde. Det, der er sket siden Forhandlingerne i Gaar i Folketinget, er kun, at den Læge, som har undersøgt Soldaterne, før de drog til Sønderjylland,